

Mimaks tulli wöbras mees, paggari ammetist ja wina pölletaja, ennast seál kúllas assutama, ja ostis ennesele üht suurt tühjaks sanud maia. Mees olli rahbaahne ja kawwala, kes moistiis, rahwasjt kurja tee peále aivmatelleda. Üht suurt tubba ommas ues maias seádis ja ehbitas temma nore rahwa tantsimisseks, mis enne ei olnud seál prukis. Ufse peál rippus illusaste wårtwitud laud, ja olli sure tähtega peále kirjutud: „Siin müakse maddala hinna eest maggasat wina, ja se koht on wanna ja nore rahwa kókkotullemisseks seátud ja ehhitud.” — Mees seisis iggal páwal ennamiste akna ehk ufse ees, ja kui rahwas mõda láksid, terretas temma neid lahkesti ja húdis: Moh! eks teie ei tulle mind wahhest waatma. Pean katsuma, teid teie iggawast ello wisist peásta, et ommiti saaksite ka ello rõmo maitsta.” — Se olli jubba kohhe hakkatusses monni mele párrast. Illusad walged wersked saiad, mis akna al ühhe laua peál ollid seisda pandud, teggid teistele jálle himmo sisse astuda.

Laupááw ja púhhapááw öhto pole said kawwala fiusaja toad nattuke awal ikka taimaks, párrast üsna tungil tás. Arwaste láksid meesträhwas terve peaga foio. Joobnud lomad hakkasid seál, enne kui mahha heutsid, omma koddakontstega taplema ning riidiema, ja olli kúl ka peksminne kuulda. Mored innimesed tantsisid ullut wiwil, ja tüdrufude hulgast láksid monned ennast árranarrida. Wanna rahwas öppisid kangesste rahha peále kaarta mängima. Kes omma rahha olli fautanud, sai fiusaja lädest rahha taenuks, ja sedda panni fiusaja omma wölla ramatusse kahhevõrra üles. Pölg sai taggajárrel wággise sisse aetud ja wiijaga üsna alwa hinna eest tassutud. Sel wiwil láksid seál mitto ja mitto kehwaks. Körtssi, lakkumisse ja mängimisse himmo wöttis ikka kangelinne woimust. Monned perrenaesed ei pölgand fa mitte, sedda möllamisse ja jomisse jahta. Küllarahwas istusid nüüd ka argipáwal körtsis, ja raiskasid rahha ja aega. Õd himmo löppes árra, maia asjad láksid rippafüleks,